

Elfogadni, hogy igenis jönnek Saulok

2009. June 30.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.06.28.

Imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk, köszönjük Néked, hogy itt lehetünk a Te szent hajlékodban, s készülhetünk Igédnek hallására. Urunk és Istenünk, tekints le ránk, s add nekünk a Te Szent Lelkedet, hogy tegyen bizonyosságot arról, hogy a Te Igéd igazság, segítsen minket elfogadni azt, hogy tanuljunk belőle, s legyünk jobb, hűségesebb követői a Te szeretett Fiadnak, a mi Urunk Krisztusnak. Ámen.

Igy szól hozzánk Istennek Igéje az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 9. részéből, a 18-25.-ig terjedő versekből:

És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: "Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?" De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. Saulnak azonban tudomására jutott a merénylet terve. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban. (ApCsel 9,18-25)

Kedves Testvéreim! A pálfordulás mindannyiunk számára ismert kifejezés. Mindannyian használjuk, mindannyian tudjuk, hogy akkor kell ezt mondani, amikor valakinek az élete homlokegyenest megváltozik, amikor valakinek a gondolkodása 180 fokos fordulatot vesz, s amikor azt tapasztaljuk, hogy egy ember, akit megismertünk valamilyennek, hirtelen egész másként kezd beszélni.

Ismerjük, hiszen nyugodtan mondhatjuk, hogy a pálfordulás korát éljük. Az elmúlt esztendőben, van aki azt mondja, 20, van aki, 40-nek, van aki csak 5-nek hiszi, nagyon gyakran találkoztunk olyan emberekkel, akik egyik pillanatról a másikra váltogatták a véleményüket, s ezért, valljuk meg őszintén, a keresztyén emberek is kételkedve néznek arra, aki ma ezt mondja, holnap pedig valami egészen mást, aki ma ehhez, holnap pedig valami egészen más dologhoz ragaszkodik, és nem tartjuk véletlennek egy kicsit sem azt, hogy azok a damaszkuszi zsidók, akik találkoztak Saullal, aki immár Paul lett, hisz megkeresztelkedett, és aki előtte szinte kétségbeesett igyekezettel próbálta pusztítani az Isten ügyét, az most ugyanilyen lelkesen, ugyanilyen felbátorodva, ugyanilyen harcosan kiáll a Krisztus mellett, ez az emberekben kérdéseket, és ez az emberekben kétségeket ébreszt. Vajon mennyire őszinte az, amit mond? Vajon mennyire hihetünk a szavának?

Gondoljatok csak bele, hogy az utóbbi időkben hányszor találkoztunk olyannal, hogy emberek pénzért, megbízatásból, egyfajta küldetesképpen egyik pillanatról a másikra váltogatták a véleményüket, egyik pillanatról a másikra cseréltek ideológiákat, és oly módon élnek, hogy már el sem hisszük, hogy van őszinte szavuk.

Kedves Testvéreim, vajon belegondolunk-e abba, hogy amikor Magyarországon az úgynevezett rendszerváltás volt, hogy fölteltek bizonyos templomok, és hogy eltűntek belőlük emberek. Egyik pillanatban ott voltak, mert úgy gondolták, hogy akkor most ez lesz a hivatalos feladat, hogy eddig ide jártunk, most oda járunk, de aztán végső soron csak azok maradtak, akikben valóban megszólított valamit a Krisztus.

Egy dologra azonban jó volt, hogy elbizonytalanítsa az embereket. Kinek hihetünk és kinek nem? Kiben bízhatunk és kiben nem? És mikor a pálfordulások korát éljük, és azt látjuk, hogy bármerre nézünk ebben a világban, tulajdonképpen minden pillanatban szembesülhetünk azzal, hogy aki ma ezt ígéri nekünk az holnap az ellenkezőjét fogja mondani, akkor nagyon nehéz a keresztyén embernek is eligazodni. S akkor úgy gondolhatjuk, hogy talán már nincsenek is ilyenek. És elbizonytalanodunk, talán ennek a Pál apostolnak is valami haszna volt belőle, hogy ő apostollá lett? Vajon nem kitaláció-e az egész, vajon nem fegyveresek vették-e őt körül ott a damaszkuszi úton, és mondták neki, hogy ide figyelj már, te Pál, hát elvágjuk a torkodat, ha nem leszel eztán a keresztyének barátja, és találj ki hozzá valami jó fedőtörténetet, találj ki hozzá valami jó mesét, aztán éld tovább úgy az életet.

S, kedves Testvéreim, akármennyit gondolkodik az ember, akárhogy kutatja az emberi lelket, ki kell, hogy mondjuk, hogy nem tudjuk eldönteni egy embertársunkról, hogy életének abban a pillanatában, amikor úgy gondolja, hogy hát mégsem jó a korábbi élete, mégsem úgy kell gondolkodni, mégsem azt kell hinni, akkor ezt komolyan mondja, vagy valami érdeke fűződik hozzá.

És ha Pál apostol életét végignézzük, akkor tulajdonképpen semmi más nem győzhet meg minket arról, hogy ott a damaszkuszi úton vele tényleg megtörtént az a csoda, hogy Krisztussal találkozott, mint az, hogy ettől a pillanattól kezdve következetesen a Krisztus követéséről, és a Krisztusért vállalt áldozatok tudatos felvállalásáról szólt az élete. Ő a továbbiakban nem menekült semmi elől.

Sőt, ha belegondolunk, hát ő mégiscsak egy főpapi felhatalmazással ment. Abban az időben pedig a főpapnak akkora hatalma volt, mintha egy királytól vagy egy miniszterelnöktől kapott volna utasítást arra, és menlevelet, hogy nyugodtan csinálhatod, nem fognak felelősségre vonni érte, sőt, naggyá lehetsz általa, bekerülhetsz közénk. Irtsad csak azokat a keresztyéneket, hozd ide őket. És ez az ember igazából, ha belegondolunk, a karrierjét dobja el. A karrierjét dobja oda az igazságért. A karrierjét dobja oda, pedig talán tudja azt, hogy akik közé megy, azok nem is fognak bízni benne.

Ugyanakkor, kedves Testvéreim, meg kell vizsgálnunk ugyanezt a dolgot egy másik oldalról is. Mégpedig azoknak az embereknek az oldaláról, akik tulajdonképpen ott éltek Damaszkuszban, és lehet, hogy azt mondták, hogy mit érdeklí őket a papoknak a vitája, hogy ki is volt ez a Krisztus. Mit érdeklí őket a - mondjuk így - egyházpolitika. Ők nem kívánnak ebben állást foglalni, ők úgy gondolják, hogy apáiktól, nagyapáiktól megörökölt tudás, tradíció, zsidó hit alapján leélik az életüket, ők nem foglalkoznak ezzel a Krisztussal, meg ezekkel a keresztyénekkal. Mondják csak nyugodtan a magukét, nekik ez nem fáj, ők ezzel nem foglalkoznak, mi közünk nekünk egymáshoz, elég nagy a zsinagóga, hogy elférjünk benne, maximum ezek majd 9-10-ig hirdetik a maguk Krisztusának az evangéliumát, mi meg 10-11-ig a zsidó tradíciók szerint elmegyünk imádkozni, nem fogjuk mi egymást zavarni semmiben. És nem érdeklí őket, mondjuk így, hogy az a radikális Saul sem, aki meg annyira hajta, hogy hát most öljük meg ezeket a keresztyéneket, hát ugyan már, hát elférünk mi egy gyékényen.

De, kedves Testvéreim, vajon belegondoltunk-e abba, hogy mit láthattak, mit gondolhattak, és mit tapasztalhattak abban a pillanatban ezek a Krisztussal foglalkozni sem akaró, a keresztyénséggel törődni sem akaró zsidók akkor, amikor azt látják, hogy közülük a leginkább fanatikusan keresztyényülőlő, közülük a főpapokhoz, a templomhoz, a hagyományos vallásosságukhoz legközelebb álló Pál az egyszer csak átlép a másik oldalra. És azt mondja, hogy dehát ennek a Jézus Krisztusnak igaza van. Dehát ezeknek a keresztyénekek igazuk van abban, amit mondanak. Sőt, ennél többet mond: én találkoztam a feltámadottal.

Kedves Testvéreim, óriási mondat ez Páltól, és talán azért olyan óriási, mert ennek az embernek a személyében, Pál apostolában, megszületik a híd a zsidóság és a keresztyénség között. Megszületik a misszió az abszolút lehetősége. Miért? Azért, kedves Testvéreim, mert mi, valljuk be őszintén, amikor találkozunk egy nemhívó emberrel, találkozunk egy másként gondolkodó emberrel, találkozunk valakivel, akiről úgy gondoljuk, hogy bizonyosságot szeretnénk tenni neki a mi hitünkéről. Tudjuk, hogy mit akarunk mondani, tudjuk, hogy hogyan szeretnénk elmondani, ismerjük talán még a Bibliát is, hogy jó érvekkel támasszuk alá azt, amit majd mondani fogunk, egy dolog hiányzik azonban: nem tudunk a másik fejével gondolkodni, hogy előre ismerjük az ő ellenérveit, hogy számolni tudjunk az ő kibúvóival, hogy felkészültek legyünk abból, hogy vajon ő mit fog nekünk mondani.

Miért? Mert sose voltunk az ő helyében. Mert mi nem ateista emberként gondolkodunk, mert mi nem buddhistaként, vagy zsidóként, vagy mohamedánként, hanem mert keresztyénként gondolkodunk. És a mi keresztyén gondolatainkat keresztyén módon mondjuk el ezeknek az embereknek. És több száz éves tradíció visz minket ebben az irányba.

Igen ám, kedves Testvéreim, de azoknak az embereknek az életéből, akik körülvesznek minket, vagy azért, mert nem érdekelte őket, vagy azért, mert tilos volt nekik, vagy ezer más indokot mondhatunk, hogy miért, de hiányzik, hogy azt a gondolkodásmódot ismernék, amit mi képviselünk. Épp ezért - mondjuk így - olyanok vagyunk, mint a labda, ami lepattan a falról. Pedig, mondjuk így, hogy inkább egy kicsit olyannak kéne lenni, minden szavunknak, mint a bogáncsnak, ami megtapad rajtuk, és viszik magukkal, és kínozza őket, és gondolkodásra kényszeríti, és munkára kényszeríti, mármint agymunkára kényszeríti azokat, akik esetleg tagadják, vagy egyszerűen nem foglalkoznak az egyházzal és a Krisztus ügyével.

Kedves Testvéreim, a mai, 21. századi fogatókönyv akkor, amikor találkozik egy hívő és egy nemhívó, leülünk egymással beszélgetni, mi elmondjuk a mi érveinket, ők elmondják a maguk érveit, aztán fölállunk, és mindenki megerősödve a maga hitében hazament. Óriási probléma. Ugyanis mi nem értjük az ő gondolkodását, ő meg nem érti a miénket.

Ugyanez volt a gond nagyon sok esetben a zsidó gyülekezet, azaz az anyagyülekezeti környezet, és a frissen föllángoló zsidó vagy nemzsidó gyökerű első keresztyének között. Nem tudtak a másik fejével gondolkodni. Nem ismerték egymás érveit, nem tudták, hogy hogyan lehetne valami olyat mondani, amivel meg tudom győzni a másikat.

És, kedves Testvéreim, képzeljétek el, hogy ugyanazt az Ézsaiást idézték azok, akik bizonyosságot tettek Jézusról, mint azok, akik tagadták Jézus istenségét. Ugyanazokat a mondatokat mondták egymásnak, és mégsem volt benne az az átütő erő, ami ennek a megtért Saulnak, ennek a Pálnak a szavaiban. S tudjátok, mért? Mert ő azt mondja, hogy hát nálam itt volt a rendszer, ismerem a mondatokat, tudom, hogy mit kell mondani, és megtanultam, hogy mért kell üldözni ezeket a keresztyéneket. Viszont van egy problémám, én megtapasztaltam, hogy igazuk van.

És, kedves Testvéreim, nincsen nagyobb erő ezen a világon, és senki nem tud jobban meggyőzni valakit az igazságról, mint aki azt tudja mondani, hogy de hát komám, én ugyanonnét indultam, mint te. Ugyanúgy gondoltam, még úgyabul gondoltam, mint te. Csak aztán találkoztam az Isten hatalmával. Találkoztam az Isten erejével, megszólított engem az Isten.

Éppen ezért azt kell, hogy mondjam, hogy nincs nagyobb erő a misszióban, mint a bizonyágtétel. Nincs nagyobb erő egy gyülekezetben, mint az, amikor a gyülekezet tagjai el merik mondani, hogy velem ez történt, én így találkoztam az Istennel. Én is voltam olyan, mint te. És lám, most itt ülök.

Mondhatjuk úgy, hogy kétezer éves technika. Kétezer éves tanácsa az Úristennek, és kétezer éves módszere arra, hogy hogyan válogassa ki a sajátjai közül azokat, akiknek a legnehezebb feladatot adja. Úgy, hogy először is az ellenfél oldaláról válogat. Azon közül, akik úgy gondolkoznak, akik úgy élnek, akik úgy hisznek, mint az egyház ellenségei, vagy ellenfelei, vagy vetélytársai, nevezzük bárminek őket. Azok közül kiválaszt valakit, egy Sault, és azt mondja, hogy én bebizonyítom neked, hogy vagyok, bebizonyítom, hogy működöm, és a válladra teszem a terhet, hogy igazat kell mondanod. Hogy ki kell mondanod azok között is, akik között idáig éltél, azok között, akik ezért nem fognak szeretni. És úgy kell mindezt felvállalnod, hogy akik közé mérsz, azok nem fognak benned bízni.

Kedves Testvéreim, az Isten legnagyobb próbatétele. És mindegyikünknek szembe kell néznie ezzel, minden keresztyén embernek. Hogy élünk egy életet, ilyen vagy olyan, mindegy, amely nagyon gyakran kerül ellentétbe a mi

hitünkkel, a mi hitvallásainkkal, és nagyon gyakran az Isten rákényszerít minket néha naponta, hogy megváltoztassuk a véleményünket azokról a cselekedeteinkről, amiket tegnap jónak hittünk.

Teszünk valamit, és az Isten megmutatja, hogy rosszul tettük. Ezt hívjuk mi bűnnek. És utána meg kell bánnunk, és utána bocsánatot kell kérnünk, és megkezdődik a jóvátétel véget nem érő feladata, hogy tanítjuk a világnak, hogy hogyan lehetne ezt jól csinálni. S tanítjuk azt, hogy hogyan kell másként, és hogyan kell elviselni az Istenért azt, hogy pontosan azok fogják a követ dobni ránk, akik ugyanúgy gondolkodtak tegnap, mint mi, és gyanakodva néznek azok, akik talán már tegnap is egy másik módon, másik szögből nézték a világ igazságait.

Kedves Testvéreim, nehéz feladata volt ennek a tarsusznak. És nehéz feladata van ma minden keresztyén embernek, mert nekünk, akik itt vagyunk ezen az oldalon, meg kell tanulnunk bízni a közénk érkezőben. Elfogadni, hogy igenis jönnek Saulok. Jönnek, és lehet, hogy holnap pálabbakk lesznek Pálnál. Jönnek, és mi nem tudunk belenézni a fejükbe, hogy hogy van vagy mint van, mégis az a kötelességünk, hogy meglássuk benne Isten eszközét, s meglássuk bennük a lehetőségét, hogy talán el tudják végezni azt a munkát, ami nekünk nem sikerült. Nekünk, akik nem tudunk gondolkodni a minket körülvevő világ fejével. Nekünk, akik talán túlságosan megszoktuk a magunk rendszereit, a magunk gondolatait, a magunk megoldásait az élet kérdéseire.

Egy azonban biztos, hogy az egyház ügyét és annak első nagy lökését a misszióknak Pál adta. S ha megnézzük hitünk hőseit, megnézzük azokat az embereket, akik példaképpé váltak, azok mindig a Pálok voltak a történelemben. Akik érkeztek Saulként, és Pálként írták bele nevüket az egyháznak s a világtörténelemnek aranykönyvébe.

Kedves Testvéreim, figyeljünk rájuk. S így Péter-Pál napra készülve gondoljuk csak végig, mi mindent tettek ezek az emberek az egyházért. S ha úgy érezzük, hogy van tennivalónk, ha úgy érezzük, hogy van lehetőség bennünk is, mert tudunk gondolkodni azok fejével, hiszen mi is onnét jöttünk, mi is csak annak a világnak a gyermekei vagyunk, ami körülvesz minket, akkor pedig merjük felvállalni, hogy mi is tudunk hűséges szolgálói, mi is tudunk bátor eszközei lenni az Istennek, mert lám, ahogy őt kimentette Damaszkuszba, egy kosárban, egy kötélben, úgy minket is megtartott. S hiszem, a bátorságunkért, az odaszánásunkért, az áldozataink fejében minket is ki fog menteni az Isten az életnek minden gondjából, bajából.

S ne feledjük, aki találkozott a Krisztussal, annak van egy óriási előnye, egy óriási fegyvere a világgal szemben. Ők hiszik, hogy tudnak egy választ az élet kérdéseire. Mi pedig tudjuk, hogy találkoztunk a világ Teremtő, Gondviselő, Megváltó Urával. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy a Te szent Fiad eljött ebbe a világba, hogy tanított minket s hogy megjelent a kiválasztottaknak, s hogy cselekedetei által mi magunk is bizonyosságot szerezhettünk arról, hogy Ő él, Ő velünk van, gondot visel ránk, s ma is mint idősebb testvérünk, hűségesen vezet minket Tehozzád, ahogy tette ezt évezredek hosszú során.

Mindenség Istene, engedd, hogy megtaláljuk a helyünket ebben a világban. Hogy meglássuk saját életünkben a pálfordulás idejét, vagy lehetőségét, ha éppen erre lenne szükség. Mindenség Istene, taníts minket, s engedd, hogy mi tudjuk alázatosan elfogadni a Te igazságaidat. Hogy ne üldözzük, hanem támogassuk a Benned bízókat. Hogy ne elutasítsuk, hanem elfogadjuk azokat, akiket Te küldesz közénk, hogy társaink vagy épp vezetőink legyenek. Mindenség Istene, adj nekünk erőt és hitet, hogy maradjunk hűségesek egymáshoz, s a Te szent Fiadhoz, a mi Urunk Krisztushoz.

Mennyei Atyánk, légy velünk, s azokkal is, akik most nem lehetnek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármilyen más elszólított e gyülekezetből. Áldd meg a dolgozó ember munkáját, adj gyógyulást a betegeknek, adj hitet a kételkedőknek, s erőt minden embernek, hogy őszinte szívvel és tiszta hittel imádkozhasson úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.